

Lucy

In haar dikste jas zat Lucy in het mos voor Oude Eik.

‘Eik” sprak ze, ‘geloof jij dat het kan, vrede op aarde?’

‘Nou Lucy, er is vandaag nog weinig van te merken, maar ik geloof er heilig in dat wij diep van binnen uit stralend licht bestaan en dat alle lelijkheid alleen maar laagjes aan de buitenkant zijn.’ ‘Maar lieve Eik, waarom doen dan we zo stom?

En dan vooral de mensen. Waar ik ook bij hoor. Mensen maken zoveel kapot.

Elkaar, de dieren, bomen, bloemen, rivieren, de zeeën.’

‘Ik denk dat ze hun licht niet kunnen vinden.

Of misschien zijn ze er zelfs bang voor.

Bang voor wat er kan gebeuren als ze het vinden en binnen laten komen.

Bang om niet langer de baas te kunnen spelen over anderen, bang om hun rijkdom los te laten, nou ja, dat wat zij rijkdom noemen. Spullen. Dingen. Belangrijk zijn.

Dat waarvan zij denken dat je er gelukkig van wordt.’

‘Maar je wordt toch niet gelukkig van spullen, belangrijk zijn, of van de baas spelen?

Ik word blij van jou, van Hert, van Eekhoorn, van mevrouw Vlier, van mama en papa en mijn zusje Johanna.

En alles is toch leuker dan ruzie en oorlog. Dat wil toch niemand?

Ik denk dat mensen er niets van snappen, van vrede en van wat blij zijn is.

En van spelen en zingen, wat ik het allerleukste vind, maar wat ik heel veel andere mensen nooit zie doen. Die hebben het vreselijk druk met werken, met geld verdienen en ruzie maken. Zelfs mama en papa maken steeds vaker ruzie en dat maakt mij bang Eik.’

‘Lucy, je bent niet de enige die liever speelt dan ruzie maakt en graag vrede op aarde wil.

Echt, er zijn meer mensen die dat willen en die er allemaal hun best voor doen.

Die iets liefs doen, of maken en anderen helpen.

En al die kleine beetjes van iets zijn bij elkaar een heleboel zaadjes vol licht waar een prachtige bloem uit kan groeien en misschien zijn al die bloemen bij elkaar straks meer en groter dan alle lelijkheid en haat.'

'En gaan we dan alles delen?

Samen spelen en elkaar helpen? Dieren en mensen? En voor de aarde zorgen?'

'Ja Lucy, daar geloof ik in. Al weet ik niet of jij en ik het ook nog mee zullen maken.

Misschien is de boosheid op aarde nog niet op zijn ergst.

Misschien wordt het eerst nog moeilijker.

Zijn veel mensen zo bang om hun bezit en hun macht te verliezen dat ze nog harder gaan vechten, nog lelijker gaan doen.

Maar er komt een dag dat iedereen moe is van zo'n leven en jij kunt vandaag al beginnen met mama en papa te vragen of en hoe je ze kunt helpen, omdat je verdrietig wordt van hun ruzies en ze graag blij en tevreden wilt zien.

Ik denk dat zij diep van binnen nog wel weten dat geluk iets anders is dan een heleboel spullen hebben, of ergens de baas over zijn.

Misschien vinden ze hun licht terug als jij ze voorzichtig de weg wijst.

Heb geduld met ze. Niemand weet precies hoe het moet en hoelang de weg naar huis vinden duurt. Als het gebeurt worden ze misschien heel stil, of moeten ze heel erg huilen. Of allebei.

Maar daarna, als ze uitgehuild zijn, willen bloemknoppen misschien heel voorzichtig hun kopjes boven de aarde uitsteken, vogels en eekhoorns uit de bomen komen en wij elkaar vasthouden in een zachte omhelzing en elkaar vrede beloven.

En dan samen verder werken aan een nieuwe wereld, een nieuwe aarde.'

'Wil jij me daarmee helpen Eik? Jij bent zo wijs.'

'Jij ook, Lucy, probeer het maar. Jouw licht wijst je de weg.'